

EZÉKIEL 1-5.

Lapozzunk Bibliánkban Ezékiel könyvéhez! Ezékiel így kezdi: „*A harmincadik évben, a negyedik hónap ötödikén,*” – vagyis július 5-én, valószínűleg Ezékiel életének harmincadik évében – „*amikor én a fogságban élő nép között voltam a Kebár folyó mellett, megnyílt az ég, és isteni látomásokat láttam*” (1. vers). Ezékielt a második hullámban hurcolták el Babilonba, abban az időben, amikor Jójákint is fogságba ejtették. Nebukadneccár csapatai három különböző alkalommal vonultak fel Jeruzsálem ellen, és sok embert hurcoltak magukkal Babilonba. Dánielnek is így kellett elhagynia hazáját az elhurcoltak első hullámával, Ezékiel pedig a második hullámmal érkezett meg Babilonba, és lényegében a babiloni rabságban élőknek prófétált. Amikor prófétai szolgálatát megkezdte, még állt Jeruzsálem városa. Babilonban azonban hamis próféták is támadtak, akik arra buzdították a népet, ne telepedjenek le Babilonban, és hosszú távra ne Babilonra rendezkedjenek be, mert Isten hamarosan legyőzi a babiloniakat, és belátható időn belül mindenki visszatérhet Jeruzsálembe. Jeremiás próféta korábban már figyelmeztette a népet, hogy ne hallgassanak a hamis prófétákra, kik arra bátorítják őket, ne telepedjenek le Babilonban. Igenis telepedjete le – kéri őket Jeremiás -, alkalmazkodjatok az itteni élethez, mert hetven évig itt fogtok lakni, sőt a legtöbben közületek itt, Babilonban is haltok meg. Így jobban tennétek, ha elfogadnátok a helyzetet, és próbáljátok a lehető legjobbat kihozni belőle! A prófétáknak két csoportja tevékenykedett tehát Babilonban: az igaz próféták és a hamis próféták, és Ezékiel, aki Isten valódi prófétája volt, ugyanazt kezdet hirdetni a népnek, amit Jeremiás is hirdetett: bár Jeruzsálemet nem pusztítják el azonnal, végül mégis lerombolják a babiloniak. A embereket pedig lemészárolják, fogságba ejtik, vagy szétszórják. Ezt prófétálja Ezékiel Babilonban. Ne feledjük, hogy míg Jeremiás Jeruzsálemben prófétál, Ezékiel Babilonban van, és az ottani foglyokat kéri, figyeljenek az Úr szavára, és nyugodtan telepedjenek csak le azon a földön, mert sokáig tart még fogságuk ideje.

Ezékiel tehát még Jeruzsálem lerombolása előtt, vagyis i.e. 596 előtt kezdett prófétálni, és már az első próféciaiban megjövendöli Jeruzsálem pusztulását. Ahogy prófécia prófeciát követ, Jeruzsálemet pedig valóban lerombolják, változást érezhetünk Ezékiel próféciaiban: Jeruzsálem pusztulását követően bátorítani kezdi az embereket, hogy Isten a maga idejében helyreállítja majd Izráel dicsőségét. Ezékiel látta, ahogy a keleti kapun át eltávozott az Úr dicsősége Izráelből, de ahogy tovább prófétál, és ahogy az emberek egyre elkeseredettebbek Jeruzsálem pusztulása hírének hallatán, Ezékiel bátorítani kezdi őket, hogy Isten újra munkálkodik majd népének körében, és egy napon visszatér az Úr dicsősége, hogy újra betöltse a templomot. Sőt, nagyobb lesz a későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt. Lényegében úgy is fogalmazhatnánk, hogy Izráel még ne élte meg fénykorát – még nem érkezett el létének csúcsára. Isten még csak azután fogja helyreállítani dicsőségét Jeruzsálemben és Izráelben. Nehéz

idők is lesznek ugyan, de Isten még nem fejezte munkáját népének körében. Ezékiel bizonyos próféciai a jövőbe mutatnak. Ezékiel előre látta, ahogy újjáéled a nép és a föld. Ezékiel megjövendölte a modern korcionista mozgalmát, illetve Izrael egységes nemzetként való újjáalakulását, sőt azt is megjövendölte, hogy Izrael létrejöttét követően Oroszország megtámadja Izraelt. Ahogy tehát egyre messzebbre jutunk Ezékiel próféciaiban, rendkívül érdekes és bámulatos dolgokról olvashatunk, miközben a jelenből a jövőbe tekintünk, hiszen Ezékiel olyan dolgokat is meglát, amelyekre a jövőben kerül majd sor. De Ezékiel próféciai még azon a jövőbeli ponton is túlmutatnak, és megláthatjuk, mi történik majd Izraelben a királyság korában, Jézus Krisztus dicsőséges uralkodásának idején, amikor visszatér, a keleti kapun át belép a városba, és megalapítja országát itt a földön. Ezékiel próféciainak kezdete tehát nagyjából harminc éves korára tehető, ekkor kapott először üzenetet az Úrtól, és ekkor látott először látomásokat. Ne feledjük tehát, hogy időben Jeruzsálem teljes lerombolása előtt járunk.

Ezékiel a továbbiakban látomását osztja meg velünk. Ézsaiásnak is volt egy látomása Istenről. Sőt, Ezékielnek is Isten trónjáról, János pedig az Újszövetségben szintén egy látomásban látta Isten trónját, és a mennybéli történéseket. E három férfi megfigyeléseiből tudhatjuk mindazt, amit tudunk Isten trónjáról, illetve a mennybéli eseményekről. Ezen a ponton persze azonnal nehézségeink támadnak, hiszen a menny dolgairól beszélünk, de földi nyelvet használunk azok leírására. Biztosan léteznek olyan, számunkra még ismeretlen szavak, melyek megfelelően írják le a menny dolgait, jelenleg azonban meg kell elégednünk földi nyelvünk kifejezéseivel. Így hát fogjuk az emberi szavakat, és amennyire csak tőlünk telik, igyekszünk azokkal olyasvalamit jellemezni, amit még sohasem láttunk: például furcsa külsejű lényeket, melyeket még csak kitalálni sem tudtunk volna. Ott van előtted ez az intelligens lény, te pedig igyekszel minél jobban szavakba foglalni azt, amit épp látsz, de a rendelkezésedre álló szavak határt szabnak jellemzésednek. Olyan ez, mintha például most, a hetvenes években, hirtelen belepillanthatnál, milyen is lesz az élet mondjuk 2000-ben. Megpillantanád a sok-sok technikai vívmányt és kütyüt, amit még sosem láttál, sőt még hallani sem hallottál róla soha, és megpróbálnád szavakba önteni amit látsz, de hamar megállna a tudományod! Csak az általad ismert szavakkal, fogalmakkal próbálhatod meg valahogy elmagyarázni, mi suhant el épp melletted! Így hát a menny dolgait is nehéz jellemezni, hiszen nyelvünk igencsak behatárolt. Meg kell tehát próbálnunk valahogy elképzelni azokat a dolgokat, melyekről Ezékiel is ír majd ebben az fejezetben.

Emlékezték, mi történt, amikor Jézus megpróbálta elmagyarázni Nikodémusnak, hogy újjá kell születnie. Ezzel egy teljesen új fogalom elé állította Nikodémust, aki nem is értette, mire céloz Jézus: „De hát hogyan születhetnék meg ismét? Hiszen felnőtt férfiként nem mászhatok vissza édesanyám méhébe! Hiszen ez lehetetlen!”. Jézus pedig így válaszolt: „*Ha a földi dolgokról szoltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyieiekről szólok nektek?*” (János 3:12). A Bibliában azt

olvassuk, hogy senki sem értheti meg Isten dolgait, hacsak a Lélek ki nem nyilatkoztatja azokat neki. Így hát amikor Isten dolgaival foglalkozunk beszélünk, bizony szükségünk van a Szentlélek munkájára életünkben, hogy legalább valamennyire felfoghassuk és megérthessük az olvasottakat. Abban biztos vagyok, hogy azt látjuk majd mi is, amit ezek a férfiak láttak, amikor belépünk a mennybe. Annál fontosabb ezért a számodra, hogy a lehető legjobban megismerkedj a menny dolgaival, mert bár most nehezen érthetőnek tűnnek, egy napon saját szemünkkel láthatjuk majd, és amikor az Írások alapján felismerünk dolgokat, ámulunk majd, milyen jó munkát végzett Ézsaiás, Ezékiel és János! Időben tehát Jójákin fogságba hurcolásának ötödik évében járunk. Júdában, melynek fővárosa Jeruzsálem, épp Cidkijjá a király. Jójákin mindössze három hónapig uralkodott, amikor Nebukadneccár fogságba ejtette és magával hurcolta őt, és egész családját.

„A hónap ötödikén, Jójákin király fogságba vitelének ötödik évében, szólt az ÚR igéje Ezékiel paphoz, Búzi fiához, a káldeusok országában, a Kebár folyó mellett, és megragadta őt ott az ÚR” (2-3. vers). Ezékiel többször is, összesen hét ízben használja a következő kifejezést: „megragadott az ÚR”. A 3. fejezetben is előfordul például, a 14. és a 22. versekben, majd a 8. fejezetben bukkan fel újra. *„Láttam, hogy forgósél jött észak felől,”* – az észak itt konkrétan Isten lakhelyét jelenti. Amikor Ézsaiás arról ír, hogyan magasztalta fel önmagát a Sátán, megemlíti, hogy a Sátán ezt mondogatta magában: *„Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon”* (Ézs. 14:13). Sokan úgy tartják, hogy Isten mennyei országa a földhöz képest valahol északra található. Érdekes, hogy épp a múlt héten egy érdekes cikkre bukkantam az újságban. A cikk egy hatalmas kiterjedésű üres területről számol be az űrben, ami komoly fejtörést okoz a tudósoknak, sőt veszélyt jelenthet a korábbiakban kialakított elméletekre is. Ilyen például az ősrobbanás elmélete, a Big Bang, amely értelmében állítólag az ősrobbanás végtermékei egyenletesen oszlottak szét a világűrben. Így hát ebbe az elméletbe már nem fér bele egy óriási kiterjedésű üres terület az űrben. A közelmúltban mégis ilyenre bukkantak a tudósok. Érdekes módon ez a terület irányát tekintve az Északi Sarkcsillag felé húzódik, és igazi rejtély a csillagászok előtt, akik igyekeznek új felfedezésüket valamilyen módon összeegyeztetni a világegyetem kialakulásáról szóló már létező elméletekkel. Az Ezékielben említett forgósél tehát észak felől támadt – nem Babilonból, Ezékiel ugyanis épp Babilonban volt, amikor megpillantotta a forgószelet. *„Nagy felhővel és egymást érő villámlással, körülötte fényözönnel”* – az angol King James fordítás pedig így fogalmaz: „hömpölygő tüzettel”. Láttatok már valaha hömpölygő tüzet, például amikor gyúlékony anyagok hirtelen robbanásából hatalmas tűz keletkezik. Felcsap az óriási tűzcsóva, majd mintha saját lábát nyaldosná, hömpölyög és táncol az égen. Bizony nem mindennapi látvány! Emlékszem egyszer, sok évvel ezelőtt épp Los Angelesből tartottam hazafelé, amikor még oda jártam iskolába, és Santa Anában laktam. La Mirada környékén rengeteg olajfaültetvény állt akkor, sőt volt ott egy olívaolaj-gyár is, amiben

épp akkor tűz ütött ki. Épp hazafelé autóztunk a barátommal, amikor megpillantottuk a lángokat, és mivel a tűz valahogy olyan lenyűgöző, kiszálltunk a kocsiból, és figyeltük a tüzet. Egyre közelebb araszoltunk, amikor hirtelen egy robbanást hallottunk, és láttuk, amint hatalmas tűzcsóvák törnek a magasba és nagy erővel hömpölyögnek. Bámulatos jelenség volt. Ezékiel is egy hatalmas felhőre lesz figyelmes, mely északról érkezik. Érdekes, hogy a Biblia többször is megemlíti, hogy Istent felhő borította – a dicsőség fellege, amely Istent körülvette a Sínai-hegyen, amikor Isten lejött a földre, hogy Mózesrel beszélgesse. Dicsőségének fellege beborította a Sínai-hegyet, és tűzcsóvák lövelltek ki belőle. *„A közepéből, a villámok közül mintha ezüstös csillogás tündöklött volna. Négy élőlény alakja volt ott. Ilyennek látszottak: emberhez hasonló alakjuk volt,”* (4-5. vers). A dicsőséges fényözön közepén tehát ott vannak ezek a hömpölygő tűzcsóvák, közéről pedig ezüstös csillogás tündökölt. És négy élőlény is volt ott.

„Négy élőlény alakja volt ott. Ilyennek látszottak: emberhez hasonló alakjuk volt, de mindegyiknek négy arca, és mindegyiknek négy szárnya volt. Lábaik egyenes lábak voltak, de lábfejük olyan volt, mint a borjúláb. Ragyogóak voltak, mint a fénylő réz” (5-7. vers). Ezékiel itt ismét emberi nyelven próbál leírni olyan lényeket, akiket még sosem látott. Így hát próbáljuk meg képzelőerőnket is bevetni, és lelki szemeink előtt megjeleníteni ezt a négy élőlényt, akik bizonyos értelemben egy emberre hasonlítottak – négy arcuk volt -, de voltak szárnyaik, illetve borjúlábhoz hasonló lábfejük. Mindemellett pedig ragyogtak, mint a fénylő réz. *„Szárnyuk alatt négyfelől emberi kezek voltak. Mind a négynek voltak arcai és szárnyai. Szárnyaik összeértek, egyiké a másikéhoz. Nem kellett megfordulniuk, amikor jártak, mindegyik előre nézve tudott menni”* (8-9. vers). Egyenes vonalban mozogtak tehát. Ahogy továbbolvassuk a négy élőlény leírását, láthatjuk, hogy ez a jellemzés kéz a kézben jár János leírásával a Jelenések 4-ben. János ugyanis a 4. fejezetben szintén látomásban látta Isten trónját. Ezen kívül négy élőlényt is látott négy arccal, melyek jellemzését ugyanabban a fejezetben olvashatjuk. Ezékiel a 10. fejezetben újra megpillantja majd ezeket a lényeket, és ismét jellemzi őket. Sőt mi több, ez esetben azt is elárulja nekünk, hogy kerúbokról van szó, Isten teremtett és intelligens lényeiről, akik ott vannak Isten körül a mennyben. A Jelenések könyve azt írja róluk, hogy szüntelenül, éjjel és nappal kiáltják: *„Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő”* (Jel. 4:8). Mindez szervesen kapcsolódik azokhoz az utasításokhoz, melyeket Isten Mózesnek adott a Szentsátor megépítéséhez. A Zsidókhoz írt levél pedig elárulja nekünk, hogy a Szentsátor nem volt más, mint a menny mintája.

Biztosan sokan modelleztetek már életetekben. Biztosan sokan készítettetek már egy modellautót, vagy egy modellrepülőgépet. Modellezéskor ugyebár az ember nem egy eredeti vadászgépet épít, hanem annak egy modelljét, egy miniatűr változatát. A modellrepülőgép pilótaülésébe nem ülhetünk bele, és nem is szállhatunk fel vele a magasba, de attól még vadászgépünk hasonlít az eredetire! A modell az eredetit mintázza. Ugyanígy a Szentsátor modellnek számított – a mennyről mintázták! A Szentsátorban pedig ott

állt a szentek szentje, Isten mennyei trónjának modellje. Isten arra kérte Mózeset, helyezzen színaranyból készült kerúbokat a szövetség ládája fedelének két végére úgy, hogy a kerúbok szárnyukkal egymást, illetve a szentek szentjének falait is érintik. Ez is mind a mennybéli dolgokat mintázta. Ezékiel tehát megpillantotta ezeket a kerúbokat, akik kétségtelenül intelligens lények, bár kívülről inkább félelmetes mutánsoknak tűnhetnek – gondoljunk csak bele, négy arcuk volt, lábfejük pedig olyan, mint a borjúláb. És mégis, ezeket a lényeket találjuk Isten trónjánál. Ezékiel így folytatja jellemzésüket: *„Ilyen volt az arcuk: volt emberarcuk, de volt oroszlánarca is mind a négynek jobbról, bikaarca is volt mind a négynek balról, és volt sasarca is mind a négynek”* (10. vers). Mindegyiküknek négy arca volt tehát, elülső arcuk egy emberéhez hasonlított, jobb arcuk egy oroszlánéhoz, bal arcuk egy bikáéhoz, hátulsó arcuk pedig egy saséhoz. Valamiféle torzszülöttnek tűnhettek első ránézésre! Egyesek a négy evangéliumot látják az élőlények négy arcában, illetve azt, ahogy az evangéliumok jellemzik Jézust. Lukács evangéliuma úgy ír Jézusról, mint az Emberfiáról, Márk evangéliuma mint Júda törzsének oroszlánjáról, Máté evangéliuma mint az ökörről, ami a szolgaság szimbóluma, János evangéliuma pedig mint a sasról.

„Ilyen volt az arcuk. Felső szárnyaik ki voltak terjesztve, ez a két szárny összeért, egyiké a másikéval, kettő pedig eltakarta a testüket. Mindegyik előre nézve tudott menni. Ahova a lélek akart menni, oda mentek, nem kellett megfordulniuk, amikor jártak” (11-12. vers). Mivel mind a négy irányba volt arcuk, nem kellett megfordulniuk, és egyenes vonalakban közlekedhettek. *„Ilyenek voltak az élőlények: külsejük olyan volt, mint az izzó parázs,”* – képzeljétek csak el, ahogy parázsluk a szén a kerti grilletekben - *„és az élőlények közt, mintha égő fáklyák lobogtak volna. Tűz ragyogott, és a tűzből villámok cikáztak. Az élőlények járása-kelése olyannak látszott, mint a villámlás”* (13-14. vers). Csaknem fénysebességgel közlekedtek, rendkívül gyorsan, mint a villám. *„Amikor néztem az élőlényeket, megpillantottam egy-egy kereket a földön az élőlények mellett, mind a négy előtt. A kerekék úgy voltak elkészítve, hogy ragyogó drágaköveknek látszottak, és mind a négy egyforma volt. Úgy készültek, hogy mindegyik kerék közepében egy másik kerék látszott”* (15-16. vers). Ezékiel ismét emberi nyelven próbálja leírni, milyenek is voltak ezek a lények. *„Amikor jártak, négy irányban tudtak menni; nem kellett megfordulniuk, amikor jártak”* (17. vers) – ezt immáron harmadszor említi Ezékiel, mert biztosan lenyűgözte a látvány, és semmi ehhez foghatóval nem találkozott még a földön. *„A kerék abroncsai magasak és félelmetesek voltak, és mind a négy abroncs körös-körül tele volt szemekkel. Amikor az élőlények jártak, a kerekék is jártak mellettük; és amikor az élőlények fölemelkedtek a földről, a kerekék is fölemelkedtek. Ahová a lélek akart menni, oda mentek; ahová a lélek akarta. És a kerekék is fölemelkedtek velük, mert az élőlények lelke irányította a kerekéket. Ha azok jártak, ezek is jártak, ha azok megálltak, ezek is megálltak; és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkedtek a kerekék is, mert az élőlények lelke*

irányította a kerekeket. Az élőlények feje fölött valami boltozat volt, amely félelmesen csillogott, mint a jég, és ki volt feszítve a fejük fölött” (18-22. vers).

Ezékiel most már az Isten trónja körül található dolgokat írja le. Ezek a lények Isten trónja alatt voltak, fejük fölött pedig csillogó boltozat. János is látta a mennyben ezt az üvegtengert ott Isten trónja előtt, és ő is egy kristályhoz hasonlította. Ha elolvassátok a Jelenések 4-et, látni fogjátok Ezékiel és János látomásai közötti párhuzamot. Mindkét férfi a nyelvi korlátoktól akadályozva ugyan, de megpróbálta a lehető legjobban leírni Isten dicsőségben úszó trónját és a mennyben látottakat. *„A boltozat alatt ki voltak terjesztve szárnyaik, egyiké a másiké felé. Mindegyiknek volt másik két szárnya is. Ezekkel eltakarták a testüket elöl is, hátul is” (23. vers).* Két szárnyuk összeért, két szárnyukkal pedig testüket takarták. *„Amikor jártak, olyannak hallottam szárnyaik zúgását, amilyen a nagy vizek zúgása,”* – ha valaha is jártatok a Niagara-vízesésnél, vagy bármilyen más vízesésnél, hallhattátok, milyen hangja is van a vaskos víztömegnek, ahogy lezúdul a mélybe - *„mint a Mindenható hangja. Hangjuk zúgása olyan volt, mint egy tábor morajlása. Amikor megálltak, leeresztették szárnyaikat” (24. vers).* *„És egy hang hallatszott a fejük fölött levő boltozatról amikor megálltak, és leeresztették szárnyaikat. A fejük fölött levő boltozaton fölül egy zafírfényű”* – mely kékesen fénylik –, *„trónus alakja látszott, a trónus alakja fölött pedig emberhez hasonló alak látszott. Ezüstösen csillogónak láttam: derekától fölfelé úgy látszott, mintha tűz fogná körül, derekától lefelé pedig úgy láttam, mintha fényözön venné körül. A körülötte levő fényözön olyannak látszott, mint a szivárvány, amely a felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az ÚR dicsőségének a látványa. Amikor megláttam, arcra borultam, és hallottam, hogy valaki megszólal” (25-28. vers).* Arra bátorítanálak benneteket, hogy otthon olvassátok el Dániel 7., 9. és 10. fejezetét, melyben Dániel Istentől kapott látomásai találhatók. Érdeemes továbbá elolvasnunk Ézsaiás látomását Isten trónjáról az Ézsaiás 6-ban, illetve János korábban már említett látomását a Jelenések 4-ben. Ha mindezeket az ígeréseket összerakjuk, meglehetősen jó képet kapunk arról, milyen is lehet a menny. A Jelenések 4-ben János a trónus körüli szivárvány színét a smaragdéhoz hasonlította - ami zöld fényben pompázik. Ezékiel is szivárványt említ ebben az igeszakaszban. Amikor pedig megpillantották Isten dicsőségét, mindketten ugyanúgy reagáltak: arcra borultak. Dániel esetében pedig azt olvassuk, hogy látomása hatására elhagyta minden ereje.

Ezen a ponton meg kell említenünk, hogy a repülő csészealjok elszánt rajongói úgy vélik, Ezékiel tulajdonképpen repülő csészealjat látott. Az elmélet támogatói azon a véleményen vannak, hogy földönkívüliek látogatták meg földünket, sőt folyamatosan látogatják mind a mai napig. Szerintük a földönkívüliekkel magyarázható például számos megmagyarázhatatlan jelenség az emberiség történetében, mint az ősi civilizációk néhány teljességgel lenyűgöző építménye. Nagyon sok könyv, cikk és beszámoló született már ebben a rejtélyes témában. A legtöbb UFO-felfedezés valószínűleg mocsári

gázokkal is magyarázható, illetve egyéb jelenségekkel, bár akadnak olyan, értelmes emberektől származó beszámolók is, melyeket nehéz lenne csak úgy elvetni. Lambert Dauphin, a stanfordi egyetem asztrofizikusa, zseniális és rendkívül intelligens ember. Egyszer őt kérték fel arra, hogy egy nagyszabású UFO-konferencián előadást tartson. El is készítette előadását a repülő csészealjokról, melynek egyedüli célja az volt, hogy az UFO-k létezésének elméletét egyszer s mindenkorra elvesse, hiszen jómaga sem tartotta többnek holmi kitalációnál. Előadásában a témát szigorúan a tudomány oldaláról közelítette meg, kitért az UFO-rajongók néhány főbb elméletére is – például a mágneses erőkkel kapcsolatosra -, és egymás után elvetette azokat. Már ott ült az emelvényen várva, hogy megtarthassa előadását. A konferenciára mintegy 3000 ember jött el, és a professzor nagy meglepetésére sokan közülük egyáltalán nem tűntek örültnek. Az ember ugye hajlamos azt gondolni, hogy fura emberek lehetnek azok, akik repülő csészealjak után kutatnak az égen, de rá kellett döbbsennie, hogy professzorok, más tudósok, sőt egészen sokféle ember bizonyult a téma lelkes támogatójának. Akkor a konferencia levezénylője megkérdezte a résztvevőket, hányan láttak már közülük repülő csészealjat. A professzor meglepően figyelte, ahogy a jelenlevők kétharmada a magasba lendíti kezét. Azután az a kérdés is elhangzott, hány embert vittek már a földönkívüliek magukkal fel az űrhajójukra. Ekkor az résztvevők egyharmada emelte fel a kezét. A professzor nyugtalanul fészkelődött. Amikor végre felállt, hogy előadását megtartsa, hirtelen egy szűnni nem akaró sikítás ütötte meg a fülét, és annyira elvonta a figyelmét, hogy megpróbálta azonosítani a forrást, hátha megkérhetné a biztonságiakat, vagy valakit, hogy orvosolják a problémát. Abból indult ki, hogy a tömegben hangforráshoz legközelebb állók mostanra biztosan a hangforrás felé fordultak, így alaposan végigpásztázta a tömeget, hogy a forrást beazonosítsa. A professzor saját elbeszélése alapján abban a pillanatba egyszer csak rádöbbsent, hogy a tömegből senki sem fordult másfelé – a sikítást egyedül ő hallotta. És akkor hirtelen ez a tudomány embere rádöbbsent, hogy az egész dolog démoni. Annyira megrázták a történetek, hogy előadását sem bírta megtartani, melyben lerántotta volna a leplet a repülő csészealjak körüli elméletekről.

Számomra az egészben az az érdekes, hogy ezen elméletek támogatói igyekeznek Ezékielre támaszkodni, mondván, hogy Ezékiel leírása tökéletesen ráillik egy repülő csészealjra, hiszen az is hihetetlenül gyorsan mozog, sőt egyenes vonalakban közlekedik, sőt képes egy ideig lebegni, majd óriási sebességgel elrepülni. Várjunk csak! Mit is jellemez nekünk valójában Ezékiel? Ahogy korábban is említettem, ezeket a furcsa lényeket könyvének 10. fejezetében is leírja Ezékiel, ott azonban arra is konkrétan rámutat, hogy kerúbokról van szó Isten trónjánál. Vajon elképzelhető-e, hogy azok az emberek, akik repülő csészealjakat látnak, az okkult iránt is érdeklődnek és ilyenkor bukott kerúbokat látnak? Az Igéből tudjuk, hogy amikor a Sátán elbukott, az angyali seregek egyharmada is vele tartott. Azt is érdekesnek találom, hogy a Biblia a Sátánt is kerúbként említi. Ő volt a felkent kerúb. Elképzelhető tehát,

hogyan az okkult egy érdekes területéről van itt szó, és hogy számos bukott kerúb például meg is jelenik azoknak, akik az okkult ezen mezsgyéjére merészkednek. Ezékiel mindenképpen kerúbokat látott Isten trónjánál, azt viszont nem zárhatjuk ki, hogy a bukott kerúbok külsőre hasonlítanak rájuk, és például ugyanúgy képesek az Ezékiel által jellemzett mozgásokat produkálni, mint a mennyben látott kerúbok. Mindezek alapján tehát elképzelhető, hogy magát az UFO-jelenséget nem vethetjük el teljesen, bár lehet, hogy valóban egy démoni eredetű dologgal állunk szemben, ahogy az utolsó időkben a Sátán egyre erősebben próbálja fitogtatni erejét. Az Igében is azt olvassuk, hogy az történik majd az utolsó időkben, ami Noé idejében – Noé idejében pedig kifejezetten erős démoni tevékenység folyt. Mi is egyre közelebb kerülünk ahhoz az időhöz, amit erős sátáni tevékenység jellemez majd. Mindez azonban csak egy ötlet, semmi más. Nem egy nagy és titokzatos igazságot hirdetek most nektek - ez csak egy ötlet, amin ki-k kedvére elgondolkodhat. Na de lépünk is tovább!

2. fejezet: *„Ezt mondta nekem: Emberfia,”* – Isten gyakran szólítja így Ezékielt. Jézus pedig az Újszövetségben önmagát szólította Emberfiának - *„állj a lábadra,”* – emlékeztek, hogy az előbb arca borult Isten dicsősége láttán – *„beszélni akarok veled!”* (1. vers). *„Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám”* (2. vers). Először tehát látta, most pedig hallja Isten Igéjét. *„Ezt mondta nekem: Emberfia, elküldelek téged Izráel fiaihoz, a lázadó néphez, amely fellázadt ellenem. Hűtlenek voltak hozzám ők is, őseik is egészen a mai napig. A makacs és konok szívű fiakhoz küldelek. Mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!...”* (3-4. vers). Istentől tehát azt a feladatot kapja, hogy ne csak Júdához vigye el Isten üzenetét, hanem Izráel teljes népének. *„Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele, hiszen engedetlen nép ez, de majd megtudják, hogy próféta volt közöttük”* (5. vers). *„Elküldelek, hogy elvidd hozzájuk üzenetemet,”* – mondja az Úr Ezékielnek - *„akár hallgatnak rád, akár nem. Lázadó nép Izráel népe, de akkor majd megtudják, hogy próféta volt közöttük!”*. *„Te pedig, emberfia, ne félj tőlük, beszédüktől se félj! Ha csalán és tövis szurkál is téged, ha skorpiók közt ülsz is, akkor se félj beszédüktől, ne rettegj tőlük, hiszen engedetlen nép ez”* (6. vers). Isten figyelmezteti Ezékielt, hogy a nép valószínűleg nem fog hallgatni szavára, hiszen lázadó, engedetlen nép ez, sőt tövist szúrnak majd Ezékiel testébe – a büntetés egyik formája volt ez akkortájt Izráelben. *„De te ne félj tőlük!”* – bátorítja őt Isten. *„Hirdesd nekik az én ígéimet, akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele; hiszen engedetlen nép ez! Te pedig, emberfia, hallgasd meg, amit mondom neked! Ne légy engedetlen, mint ez az engedetlen nép! Nyisd ki a szád, és edd meg, amit adok neked! Láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, és egy iratkeercs volt benne. Kiterítette előttem, és az tele volt írva mindkét oldalán. Siratóének, sóhaj meg jajszó volt ráírva”* (7-10. vers). Az Úr ezután megkéri majd Ezékielt, hogy egye meg azt, amit elé helyezett, majd egy iratkeercset terít ki előtte, telis-tele siratóénekekkel és jajszavakkal. Az iratkeercs elfogyasztása természetesen jelképesen értendő, ahogy azt a Jelenések könyvében is láthatjuk: ott

Jánosnak nyújtják át a tekerccset, aki meg is ette – a szájában még édes volt, mint a méz, de a gyomrában már keserű. Ezékiel is azt az utasítást kapja, hogy egye meg a tekerccset. Persze amikor egy emberről azt mondjuk, felfalt egy könyvet, nem arra gondolunk, hogy jól megsütötte, rakott rá egy kis kecsapot, felvágta, és falatonként megeszegette! Sokkal inkább azt akarjuk mondani, hogy az az illető teljesen magáévá tette a könyvet, ami így szinte lényének részévé vált, és hatással volt az életére. Ezékiel tehát azt az utasítást kapja, hogy fogyassza el, falja fel, és lényegében eméssze meg a tekerccs szavait. Nekünk is lakmározni kell Isten Igéjéből, hogy részévé válhasson életünknek. Fontos, hogy éhesek legyünk Isten Igéjére, és ahogy bekapkodjuk az Igefalatkákat, látni fogjuk, hogy édesek, mint a méz!

3. fejezet: *„Ezt mondta nekem: Emberfia, edd meg, amit itt találsz! Edd meg ezt a tekerccset, azután menj, és szólj Izráel házához!”* (1. vers). Más szóval: fald fel, majd menj, és adj belőle másoknak! Tudjátok, erről szól a szolgálat. Felfalod Isten Igéjét, ami így lényed részévé válik, majd adsz belőle az embereknek. Addig olvasod, addig rágod Isten Igéjét, amíg életed részévé nem válik, aztán pedig adsz belőle másoknak. *„Kinyitottam a számat, ő pedig megetette velem azt a tekerccset. Ezt mondta nekem: Emberfia, rakd tele a hasadat, töltsd meg a gyomrod ezzel a tekerccsel, amelyet adok neked! Meg is ettem, és olyan édes volt a számban, mint a méz. Azután ezt mondta nekem: Emberfia, menj el Izráel házához, és hirdesd nekik igéimet! Nem érthetetlen beszédű és nehéz nyelvű néphez szól a küldetésed, hanem Izráel házához”* (2-5. vers). Vegyük csak észre, hogy nem idegenekhez küldi őt Isten, akiknek még a nyelvét sem beszéli, hanem Izráel házához. *„Nem ahhoz a sok érthetetlen beszédű és nehéz nyelvű néphez, akiknek a beszédét nem érted. Bizony, ha azokhoz küldtelek volna, ők hallgatnának rád”* (6. vers). *„Ha a pogányokhoz küldtelek volna, ők hallgattak volna rád, de én Izráel házához küldelek téged, és ők figyelemre sem méltatnak. „De Izráel háza nem akar majd rád hallgatni, mert énrám nem akarnak hallgatni. Bizony, Izráel egész háza kemény fejű és konok szívű! De én ugyanolyan keménnyé teszem arcodat, mint az ő arcuk, és ugyanolyan keménnyé a fejedet, mint az ő fejük. Olyan keménnyé teszem a fejedet, mint a gyémánt, amely a tűzkőnél is keményebb. Ne félj, és ne reszkess tőlként! Bizony, engedetlen nép ez!”* (7-9. vers). *„Csúnyán néznek rád, de ne félj, bátran hirdesd üzenetemet!”* – buzdítja őt Isten.

„Azután ezt mondta nekem: Emberfia, minden szavam, amelyet elmondok neked, fogadd szívedbe, és hallgasd figyelmesen!” (10. vers) – engedd, hogy életed részévé váljanak. *„Menj oda fogságban élő néped fiaihoz, szólj hozzájuk, és mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!... - akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele. Ekkor fölemelt engem a lélek, hátam mögött pedig nagy, dörgő hangot hallottam.”* – emlékeztek csak a nagy vizek zúgására –, *„Áldott az ÚR dicsősége az ő szent helyén! Az élőlények szárnyainak zúgása, amint egymáshoz csapódtak, meg a kerekek robaja volt a nagy, dörgő hang. A lélek fölemelt, és elragadott engem. Én pedig mentem keserűen, felindult lélekkel, de az ÚR kemény kézzel tartott engem”* (11-14. vers). Ezékielnek most bámulatos élményben van része. Sok ember

mesél arról, hogyan ragadták el őt a földönkívüliek – Ezékiel élménye is hasonló lehetett a kerúbokkal. *„Így kerültem Tél-Ábibba, a fogságban élőkhez, akik a Kebár folyó mellett laktak. Letelepdedtem ott, ahol ők laktak, és ott ültem közöttük hét napig összetörve”* (15. vers). Ezékiel tehát ott van a tél-abbibiai körében, a fogságban élők között. Annyira meglepi őt mindaz, amit lát, hogy hét álló napig ott ült közöttük néma csendben, kimerülten és összetörve. Emlékezzünk csak, amikor Jóbot egymás után érték a nehézségek, és eljöttek barátai Jóbot vigasztalni, hét napig ők is csendben ültek mellette, míg végül Jób törte meg a csendet, és elkezdett panaszkodni. Ezékiel is csendben ül a fogságban élők között, és csak figyel az embereket. *„Hét nap múlva ez történt: Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Őrállóvá tettelek téged Izráel házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben!”* (16-17. vers). Isten tehát az őrálló küldetését bízta Ezékielre. *„Ezékiel, őrállóvá tettelek téged Izráel házában! Két feladatod van. Először is, halld meg szavamat. Másodsorban pedig továbbítsd szavaimat a néphez”*. Isten mindig ezzel a módszerrel dolgozik. Olyan emberek is élnek ezen a földön, akik nem hallgatnak Istenre – nincsenek egy hullámhosszon az Úrral. Isten viszont mindig olyan embereket használ, akik kapcsolatban állnak vele, hogy elérhesse azokat, akik még nem. Isten téged is használ, aki kapcsolatban állsz vele, hogy elérje a világban azokat, akik nem! Ez az elsődleges ok, amiért még mindig itt vagy. Istennek feladata van számodra. Isten szeretné megérinteni ezt a szükségben szenvedő világot. Ezt pedig olyanokon keresztül teszi, akik ráhangolódtak Istenre. *„Halld szavaimat, majd szöld őket a népnek!”* – mondja Isten.

„Ha azt mondom a bűnösnek, hogy meg kell halnia, és te őt nem figyelmezteted, és nem szólsz neki, figyelmeztetve a bűnöst, hogy ne járjon bűnös úton, és így életben maradjon: akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de a vérét tőled kérem számon. De ha te figyelmezteted a bűnöst, és ő nem tér meg bűnéből, és bűnös újáról, akkor ő meghal a bűne miatt, de te megmented a lelkedet” (18-19. vers). Isten tehát így szól: *„Őrállóvá tettelek téged Izráel házában. A te felelősséged az, hogy meghallgasd szavaim, és szöld azokat a néphez. Ha azt üzenem a bűnösöknek, hogy meg kell halniuk, te figyelmezteted őket, ők pedig hallgatnak rád, szuper! Életben maradnak. Ha azonban nem hallgatnak figyelmeztetésedre, de te figyelmeztetted, akkor legalább megmentetted a lelkedet. De ha nem figyelmezteted őket, ők pedig meghalnak, te leszel felelős halálukért – a vérüket tőled kérem számon!”*. Mit jelent az, hogy a bűnösök vére az én kezemhez tapad? Mit jelent nem teljesíteni a rám bízott feladatot? Ha Isten azt üzeni a bűnösöknek, térjenek meg, és engem hív el, hogy szócsöveként figyelmeztessem őket, ha nem térnek meg, eljön az ítélet, én viszont nem figyelmeztetem őket, ők pedig elpusztulnak bűnükben – ilyen esetben vajon mit jelent, hogy vérük az én kezemhez tapad? Annyit jelent, hogy Isten engem von felelősségre halálukért, és nem kapom meg az Isten hűségese szolgálataért járó jutalmat. Vegyük csak észre, hogy Isten nem arra kéri Ezékielt, győzze meg a bűnösöket. Nem arra utasítja, hogy szálljon vitába velük. Egyszerűen csak figyelmeztetnie kellett őket. Ennyit kellett tennie.

Keresztényként azonban hajlamosak vagyunk azt gondolni, valamilyen úton-módon meg kell térítenünk az embereket Jézus Krisztushoz. Pedig Isten nem arra hív bennünket, hogy megtérítsük az embereket, hanem hogy figyelmeztessük őket. Ez Isten elhívása, hogy figyelmeztessük őket. Fontos, hogy ezt az elhívást komolyan vegyük, és engedelmeskedjünk Istennek.

„*Ha az igaz letér az igaz útról, és gonoszságot követ el, akkor én bukását okozom, és ő meg fog halni*” – más szóval itt van ez az ember, aki elfordult Istentől, rossz úton jár, és a pokolba kerül, és - „*Ha nem figyelmezteted őt, akkor meghal ugyan vétké miatt, és emléke sem marad meg igaz tetteinek, amelyeket véghezvitt, de a vérét tőled kérem számon*” (20. vers). Ennek ugyan mi köze a biztos üdvösséghez? Valójában semmi. Az Ószövetségben vagyunk, ott pedig az számított igaznak, aki a törvénynek engedelmeskedett. Az Újszövetség szerinti megigazulás viszont már Jézus Krisztusba vetett hitünk által történik. Két különböző fajta megigazulásról van tehát szó, bár van közöttük kapcsolat. Hiszen hány olyan ember él ma is a világon, akik kereszténynek vallják magukat, mégis a test szerint élnek. János figyelmeztet is bennünket, hogy egyesek hazudnak, hiszen „*ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszük az igazságot*” (1János 1:6). „*Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság*” (1János 1:8). Az emberek tehát sokmindent mondanak, fontos azonban, hogy szavaikat tetteik is igazolják. Ha azt mondom, világosságban járok, mégis a test szerint élek és valójában sötétségében járok, önmagamot csapom be, és nincs meg bennem az igazság. Hány ember csapta már be ily módon önmagát, mert bár szájukkal megvallották hitüket, egy gyümölcsöt sem találunk az életükben – valójában még mindig a test szerint élnek. Pedig Isten Igéje nyíltan figyelmeztet bennünket. Ahogy Pál is írta: „*A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát*” (Gal. 5:19-21). Teljesen mindegy, mit vallasz a száddal, ha a test szerint élsz bűnben, Isten elleni lázadásban, nem számít, hány jócselekedetet hajtottál már végre – életeddel Jézust tagadod, és elpusztulsz bűnödben. Isten tehát arra hívja Ezékielt, figyelmeztesse a népet Isten igazságaira. „*Ezt kell tenned, Ezékiel, és megmented a lelkedet*”. Én is hadd figyelmeztesselek téged Isten Igéjének szolgájaként: én az Igéből úgy látom, hogy ha kitartóan a test szerint élsz, nem Lélekben jársz, nem engeded, hogy a Lélek vezessen, nem törekszel a Lélek dolgaira, nem számít, mit vallottál meg szóban – életed akkor is Jézust tagadja. Hány emberben mégis hamis biztonságérzetet keltettek a hamis próféták, arra bátorítva őket, hogy saját kényük-kedvük szerint éljenek, hiszen úgyszincs tétje. Csak adakozzanak minden hónapban, és minden rendben lesz! Ne higgyetek nekik!

„Ha viszont figyelmezteted az igazat, hogy ne vétkezzék többé az igaz, és ő nem vétkezik, akkor életben marad, mert engedett a figyelmeztetésnek, és te is megmented a lelkedet. Az ÚR ott megragadott engem, és ezt mondta nekem: *Indulj, menj ki a völgybe, mert ott akarok veled beszélni! El is indultam, kimentem a völgybe,*” – elindult tehát a Kebár folyótól, és a völgybe ment. A folyóhoz korábban Isten repítette, most viszont gyalogolnia kell - „és íme, ott állt az ÚR dicsősége. Ugyanolyan volt, amilyent a Kebár folyó mellett láttam. Ekkor arcra borultam” (21-23. vers). Isten nincs egy bizonyos helyhez kötve – mindenütt jelen van, a folyóparton és a völgyben is. És bizony előfordul, hogy konkrét utasításokkal lát el, és engedi, hogy egy bizonyos módon járd el, míg máskor teljesen más utat kell választanod. A mi bajunk persze az, hogy megpróbáljuk beskatulyázni Istent, és egyre csak azt mondogatjuk: de hát korábban is így csinálta Isten! Sőt mi több, szinte elvárjuk Istentől, hogy a következő helyzetben is ugyanazt tegye. Hányszor beleesünk ebbe a hibába: „De hát ősatyáink is így csinálták!”. Az egyház is annyira tele van az efféle gyakorlatokkal, hogy már nem is kommunikál az emberekkel. „*De lélek áradt belém, talpra állított,*” – érdekes, hogy a Lélek mindig talpra állítja. Ezékiel mindig arcra borul, amikor meglátja az Úr dicsőségét, de akkor megjelenik a Lélek, és talpra állítja - „*szólt hozzám, és ezt mondta nekem: Menj, és zárkózz be házádba! Emberfia, köteleket fognak hozni, megkötöznek velük, és nem mehetsz közéjük. Nyelvedet az ínyedhez ragasztom, néma leszel, és nem tudod dorgálni őket, noha engedetlen nép ez*” (24-26. vers). Korábban azt a megbízást kapta Istentől, hogy hirdesse a népnek Isten üzenetét, most viszont megnémul egy időre. „*Csak ha én szólok hozzád, és megnyitom a szádat, akkor mondhatod nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!... Aki hallgat rá, az hallgat rá, aki nem törődik vele, az nem törődik vele. Hiszen engedetlen nép ez!*” (27. vers). Emlékeztek, hányszor elismételte Jézus az Újszövetségben: „*Akinek van füle a hallásra, hallja meg!*”. Isten most tudatosítani akarja Ezékielben, hogy nem saját elképzeléseit kell hirdetnie, amikor csak eszébe jut valami. Ehelyett inkább várjon Istenre, és csak azután szóljon, hogy Isten szólt. A biztonság kedvéért pedig Isten megnémította Ezékielt, hogy valóban ne legyen más választása. Néha én is azt kívánom, bárcsak megnémítana Isten! Bárcsak visszaszívhatnék néhány dolgot, amit mondtam! „*Aki nem törődik vele, az nem törődik vele*” – ne is törődj vele Ezékiel, hisz lázadó nép ez! Te csak add át nekik az üzenetemet!

4. fejezet: „*Te pedig, emberfia, fogj egy téglát,*” – 30-szor 35 centis téglákról van itt szó. A régészek több ezer ilyen téglát tártak fel Babilon környékén – az emberek ezekre vésték feljegyzéseiket, így könyvtáraik telis-tele voltak ilyen agyagtéglákkal. Isten tehát arra kéri Ezékielt, fogjon egy téglát, ami akkortájt egy jegyzetfüzetnek felelt meg, és vesse rá Jeruzsálem városát – „*tedd magad elé, és vésd rá egy várost: Jeruzsálemet!*” (1. vers). „*Vedd ostrom alá, építs vele szemben ostromgépeket, emelj sáncot, állíts fel táborokat, helyezz el körülötte faltörő kosokat! Azután fogj egy vas sütőlapot, tedd oda mint egy vasfalat magad és a város közé, szegezd rá a tekintetedet: így legyen ostrom alatt, így ostromold! Intő jel*

ez Izráel házának” (2-3. vers). Ezékiel kisebbfajta, képekkel kiegészített prédikációja következik ezután. Fog egy agyagtéglát, majd előbb Jeruzsálemet vési rá, azután pedig a várost ostromló csapatokat és ostromgépeket. Ezután fog egy sütőlapot és odateszi vasfalként a város és saját maga közé. Ez jelképezte annak tényét, hogy maga Isten is a város ellen volt, és elhatározta, ellenségei kezébe adja. A hamis próféták persze más mondtak az embereknek: „Ne aggódjatok! Jeruzsálem legyőzi a babiloniakat! A jeruzsálemiek győzelmet aratnak, és értünk jönnek, hogy hazavigyenek!”. Ezékiel viszont makacsul hirdeti, hogy ez hazugság, és lerajzolja az embereknek az események pontos folyamatát.

Ezután Isten egy újabb példával próbálja közvetíteni az embereknek üzenetét. Összesen négy különböző módot alkalmaz majd Ezékielen keresztül Isten. Most a másodikon van a sor, ami már valamivel nehezebb feladat. *„Azután fekjüdj a bal oldaladra, és vedd magadra Izráel házának a büntetését! Addig kell elszenvedned büntetésüket, ahány napig így fekszel. Napokban kifejezve adtam meg büntetésük éveit: háromszázkilencven nap. Így szenvedd el Izráel házának büntetését! Ha ezt kitöltötted, másodszor fekjüdj a jobb oldaladra, és szenvedd el Júda házának a büntetését negyven napig. Egy-egy évet egy-egy napban adtam meg”* (4-6. vers). Ezékiel tehát azt az utasítást kapja Istentől, hogy fekjüdjön bal oldalán 390 napig, így szenvedve el Izráel házának büntetését. Ennyi évig voltak tele bűnnek és gonoszsággal. A 390 nap elteltével jobb oldalára kellett fordulnia – biztos jó érzés volt! -, és 40 napig fekjüdjnie, hogy elszenvedje Júda házának büntetését. Nem hiszem, hogy Ezékiel meg sem mozdult 430 napig! Valószínűleg minden reggel kiment arra a helyre, és ott fekjüdt az oldalára fordulva egy bizonyos ideig, így az arra járók jól láthatták. Ha pedig megkérdezték tőle, mit jelentsen ez, elmondta nekik, miért teszi.

„Szegezd tekintetedet Jeruzsálem ostromára, tñrd fel ruhád ujját, és prófétálj ellene! Megkötözlek, és nem fordulhatsz egyik oldaladról a másikra, míg le nem telnek ostromod napjai. Azután” – ez a harmadik mód, mellyel Isten Ezékielen keresztül szemlélteti, mi fog történni Jeruzsálemmel. Jeruzsálem ugyanis nem fog győzelmet aratni a babiloniak felett. Épp ellenkezőleg: Babilon győzi le Jeruzsálemet - *„végy búzát, árpát, babot, lencsét, kölest és tñnkölyt; tedd azokat egy edénybe, és készíts magadnak belőlük kenyeret! Ahány napig fekszel az oldaladon, azt edd: háromszázkilencven napig!”* (7-9. vers). *„Hűsz sekel súlyú ennivalót ehetsz naponként, mindig ugyanabban az időben egyed. Vízet is mérték szerint igyál: egyhatod hint, mindig ugyanabban az időben igyad! Mint az árpakenyeret, úgy egyed, de emberi ganéjon süsd meg a szemük láttára!”* (10-12. vers). Ez is Jeruzsálem ostromáról mesélt a népnek: sok ember éhen fog halni. Egyre fogy majd a víz, így kénytelenek lesznek a vizet is porciózni, és kevés lesz a gabona is, így mindenféle mag keverékéből kell majd kenyeret készíteniük. Idővel pedig elfogy az élelem, és az embere éhenhalnak. Isten ismét üzen tehát a babiloni fogságban élőknek: *„Így fog elpusztulni Jeruzsálem! Nem arat győzelmet, sőt, éhen fognak halni az emberek!”*. *„Ezt mondja az ÚR:*

Így eszik majd Izráel fiai tisztátalan kenyerüket a népek között, amelyek közé elűzöm őket” (13. vers) – kiűzöm őket földjükről, és tisztátalan kenyeret esznek. „De én ezt mondtam: Jaj, Uram, URam! Én még nem tettem magamat tisztátalanná ifjúkoromtól fogva mostanáig sohasem azzal, hogy elhullott vagy széttépett állatot ettem volna, és nem vettem a számba tisztátalan húst” (14. vers) – Uram, de hát eddig mindig kóser ételeket ettem. Most meg azt kéred tőlem, hogy többé ne? Azt nem tehetem! „Ő így válaszolt nekem: Nézd, megengedem neked, hogy emberi ganéj helyett marhaganéjon süsd meg a kenyeredet. Azután ezt mondta nekem: Emberfia, én összetöröm a kenyér botját Jeruzsálemben. Kenyeret mértékkel és aggódva esznek, vizet is kimérve és borzadva isznak, mivel szűkösen lesz kenyerük és vizük; borzadva néznek egymásra, és elsorvadnak bűnük miatt” (15-17. vers).

Ezzel pedig elérkeztünk a negyedik példához. 5. fejezet: *„Emberfia, fogj egy éles kardot, használd borotvának, vágd le a hajadat és a szakálladat!”* – fura szerzetnek tűnhetett Ezékiel az emberek szemében! Nem lehetett nem észrevenni! - *„Azután végy egy serpenyős mérleget, és oszd részekre, amit levágtál. Harmadrészét égesd el a város közepén, amikor letelnek az ostrom napjai; azután fogd a harmadrészét, vágd össze karddal a városon kívül; harmadrészét pedig szórd széjjel, én meg kivont karddal üldözöm. De végy ki belőle egy keveset, és kösd be a ruhád szegélyébe! Még ebből is végy ki, dobd bele a tűzbe, és égesd el a tűzben: ebből árad tűz Izráel egész házára. Ezt mondta az én Uram, az ÚR: Ez itt Jeruzsálem. A pogány népek között helyeztem el, országokkal vettem körül. De engedetlen volt törvényeimmel szemben, bűnösebb, mint a pogányok, és rendelkezéseimmel szemben engedetlenebb volt, mint a körülötte levő országok. Megvetették törvényeimet, és nem éltek rendelkezéseim szerint” (1-6. vers).* Megvetették Isten törvényeit – fogták azokat, és gonoszsággá változtatták. Nézzünk csak körül saját országunkban! Amerika is ezt tette: fogtuk Isten törvényeit, és gonoszsággá változtattuk, hiszen jelenlegi törvényeink a bűnt támogatják. Izráel népe is ezt tette, és magára vonta Isten ítéletét. A mi országunkat is bizonyosan megítéli majd Isten, ahogy Izráelt is megítélte. *„Azért ezt mondja az én URam, az ÚR: Mivel megátalkodottabbak voltatok a körülöttetek levő pogányoknál, nem éltetek rendelkezéseim szerint, és nem teljesítettétek törvényeimet, sőt még olyanok sem voltatok, mint a körülöttetek levő pogányok, akik a maguk törvényeit teljesítik, azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én is ellened fordulok, és ítéletet tartok köztetek a pogányok szeme láttára. Olyat tesztek veletek sok utálatos bűnötök miatt, amelyet még nem tettem, és amihez foghatót nem is fogok tenni többé. Ezért apák fogják megenni fiaikat közöttetek, és fiak fogják megenni apáikat. Ítéletet tartok rajtad, és szétszórom egész maradékodat mindenfelé. Ezért, életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR - mivel te tisztátalanná tetted szentélyemet minden förtelmes és utálatos bálványoddal, azért én elveszem tőled; nem szánakozom, és nem leszek könyörületes!” (7-11. vers).*

„A nép harmadrésze dögvészben hal meg, és éhen pusztul a városban, egyharmada fegyvertől hull el körülötte, egyharmadát pedig széjjelszórom mindenfelé, és kivont karddal üldözöm őket” (12. vers). A városlakók egyharmada még Jeruzsálem bukása előtt éhenhal, vagy valamilyen betegség viszi el. Amikor pedig rájuk tör a babiloni hadsereg, további harmadrész pusztul el kard által. A fennmaradó egyharmad pedig szétszóródik mindenfelé, Isten viszont kivont karddal üldözi őket, és végül rájuk is pusztulás vár. Lesz azonban egy kisebb csoport, melyet megőriz Isten, és később visszavisz a földre, hogy újrakezdjen velük mindent. „Kitöltöm haragomat, és lecsillapszik lángoló haragom velük szemben, amikor elégtételt veszek. Akkor tudják meg, hogy én, az ÚR, szóltam bosszúságomban, amikor majd kitöltöm rajtuk lángoló haragomat. Lerombollak, és gyalázatosná teszek a körülöttem élő népek között, látni fogja minden arra járó” (13-14. vers) – így emeli fel Isten a hangját Jeruzsálem ellen. „Gyalázni és csúfolni fognak, elrettentő példa leszel a körülöttem élő népek számára, mert ítéletet tartok rajtad haraggal, felindulással és súlyos büntetéssel. Én, az ÚR, megmondtam!” (15. vers) – Isten kiönti rájuk ítéletét példaként a körülöttük élő népeknek ahogy nagy meglepetéssel figyelik Isten tetteit. „Beléjük lövöm az éhség veszedelmes nyilait, amelyek romlást okoznak, mert romlásotokra lövöm ki azokat; egyre súlyosabbá teszem köztetek az éhséget, és eltöröm nálatok a kenyér botját. Éhséget és vadállatokat bocsátok rád, amelyek megfosztanak gyermekeidtől; dögvész és vérontás gázol át rajtad, és fegyvert bocsátok rád. Én, az ÚR, megmondtam!” (16-17. vers). Isten mindvégig a Jeruzsálemre váró eljövendő ítéletről beszél, és figyelmezteti az embereket, ne gondolják, hogy Jeruzsálem megmenekülhet. Jeruzsálemnek pusztulnia kell, lakóinak egyharmada éhenhal, egyharmadát kard öli meg, és a fennmaradó egyharmad is elpusztul, mert bár elmenekülnek, Isten kardja utoléri őket. A következő fejezetben pedig Izráel hegységei ellen szól az Úr prófécijája.

Amikor a 34. fejezethez érünk, látni fogjuk, hogy a próféta ismét Izráel hegyeiről prófétál, ekkor azonban nem pusztulásukról, hanem a föld helyreállításáról. Isten tehát egyrészt arra emlékezteti őket Ezékiel könyvében, hogy földjükre pusztulás vár, mert oltárokat építettek a hegytetőkre, ahol hamis isteneket imádtak, másrészt viszont rámutat a pusztulást követő újjáéledésre is. Napjainkban már a helyreállítás idejét éljük! A zsidók földje évszázadokon keresztül valóban elhagyatottan és siváran állt, mára azonban elindult a helyreállítás, ahogy azt Isten a 34. fejezetben meg is jövendöli: a hegyeket ismét fák és szőlőskertek borítják majd. Ma már saját szemünket győződhetünk meg arról, hogy a prófécia beteljesült! Ezékiel könyve tehát roppant érdekes, hiszen egyrészt az eljövendő ítéletről beszél, másrészt viszont az eljövendő újjáéledésről, mely napjainkban is zajlik Izraelben! Ezékiel könyve tehát a múlt eseményeivel kezdődik, majd a jelenben folytatódik, de a jövőbe is betekint, és olyan eseményekről ír, melyek még nem történtek meg. Ezékiel könyve valóban lenyűgöző!

Atyám, köszönjük az Igédet! Kérlek segíts, hogy felfaljuk azt, és engedjük, hogy életünk szerves részévé váljon. Segíts, hogy hirdethessük Igédet, ahogy azt meghagytad nekünk. Az Úr áldjon benneteket és őrizzen ezen a héten! Járjatok Lélekben, töltekezzetek be Szentlélekkel, hiszen akiket Isten Lelke vezet, azok Isten fiainak neveztetnek. Vizsgáljuk meg és ítéljük meg önmagunkat, hogy ne Istennek kelljen bennünket megítélnie! Az Úr nevében mondom nektek, hogy ha a test szerint éltek, ha bűnben jártok, Isten megítél majd benneteket, bűnötök pedig tönkretesz. Fontos, hogy Lélekben járjunk! Az Úr áldjon, vezessen és őrizzen benneteket! Jézus nevében, ámen.